

Dobitnik nagrade za **najboljši dokumentarec leta 2006** na filmskem festivalu v Los Angelesu. Ena bolj pretresljivih in šokantnih zgodb našega časa, ki pa se je s strani cerkve brez čuta moralne odgovornosti človeka pred družbo ter pravne odgovornosti pred zakonom vestno in zavestno pometala pod preprogo. Škandalozna in neverjetno ganljiva zgodba o pedofiliji na plečih verske ustanove.

Film se osredotoča na resnično zgodbo o človeku, duhovniku, pedofilu, ki je med leti 1970 in 1990 seksualno zlorabil neznano število otrok. Govori se o številu sto ali več, vendar najverjetneje točnega števila nikoli ne bomo izvedeli, saj statistika pravi da okoli 80 % žrtev spolnega nasilja le-tega nikoli ne prijavi.

Oliver O'Grady, kalifornijski duhovnik irskega porekla, človek, ki na ulici ne izstopa, človek, ki bi ga mirne vesti sprejeli v hišo. Človek, ki o svojih zlorabah govori s tako nedolžno ljubkostjo, da se resno vprašate, kje je danes meja med boleznijo, izprijenostjo človeškega uma in norostjo same družbe, v kateri živimo. V tem filmu je verjetno najbolj pretresljivo prav to, s kakšnim sladam v ustih se O'Grady spominja vseh teh dogodkov, ki jih sicer globoko obžaluje. Z zavedanjem, da je nekaj storil narobe, a verjetno nikoli ne bo dojel, kaj tisto narobe je in da bi moral za tisto nekdo odgovarjati, da je tisti nekdo v prvi vrsti on in posledično sama katoliška cerkev, kjer so za ta dejanja ne samo vedeli in jih ignorirali, pač pa so jih zavestno na grozljiv način prikrivali. O'Gradyja so namreč vedno znova selili iz župnije v župnijo, kjer ga ljudje, verniki, starši še niso poznali. Pri tem so si bile posamezne župnije oddaljene smešnih 50 do 100 km. Veja odgovornosti (po filmu) seže vse do Vatikana in samega papeža. Posnetki ter intervjuji družin zlorabljenih otrok so naravnost boleči. Očetje, ki so tega človeka z ljubeznijo kot učitelja, varuha, voditelja in prijatelja sprejeli pod streho, a niso vedeli, da bo njim in predvsem njihovim otrokom porušil svet. Pogovori z žrtvami samimi, ki se po desetih, dvajsetih letih bojujejo s travmami iz otroštva in se s studom in bolečino spominjajo njihovega duhovnega očeta. Ta pa se dejanjem navkljub prosto sprehaja nekje na Irskem, kamor so ga še zadnjič premestili. Tudi dokončno?

Režiserki **Amy Berg** je s popolno nevsiljivostjo in odsotnostjo agresivnega »moorovskega« dokumentiranja uspelo prikazati neko stanje, odnosnost v sami cerkvi ter med cerkvijo in njenimi bogaboječimi verniki. Amy nikogar ne napada, ampak preko dejstev samo projicira sliko, pred katero si mnogi še vedno zatiskajo oči. V zadnjem desetletju se je pojavila poplava novih prijav o spolnih zlorabah in pedofiliji v okviru katoliške cerkve po vsem svetu. Srž problema je verjetno treba poiskati na vrhu ledene gore v Vatikanu. Ta mali biser velikih razsežnosti si vsekakor zasluži pot na ekrane čim večjega števila ljudi kot tudi širše obravnave. Najverjetneje vas ne bo presenetilo dejstvo, da je MPAA (Motion Picture Association of America) zaradi oznanjanja nadlegovanja in zlorabljanja otrok temu filmu želela prilepiti oznako »red band«, kar je zelo redka označba in bi ta film omejila na prikazovanje v raznih umetniških gledališčih. Pri tem je odveč omeniti, da sam film ne vsebuje seksualnih prizorov in je v poplavi krvavih in

Prispeval Savo Radjenovič
Sobota, 12 April 2008 02:00

---

nasilja polnih filmov po vizualni plati pravo pobožno jagnje. Zatorej sta tej združbi očitno sporni sama ideja in obravnavana tematika, ki naj bi bila neprimerna za bogaboječo ZDA. Božja roka očitno resnično daleč seže. Amy Berg in studio so se na podlagi tega odločili izdati film v neokrnjeni obliki mimo te ameriške organizacije, kar pa seveda nosi nov kupček problemov. Kakorkoli, to je film, ki se vam zarije v samo sredico možganov, kjer tudi ostane, in prav je, da ostane.

Ocena: 9/10